

níků na mysli, t. j. obec »při« nebo »u« níž je úředník ustanoven (srv. bod I., II., 4, 5), bez ohledu na to, zda služební místo úředníka leží také v území této obce čili nic.

Ježto obec K. H. nesporně má více nežli 10.000 obyvatel, je výrok žal. úřadu, že zúčastněné straně dlužno příbytečné vyměření 30% celkového služebního příjmu, ve shodě se zákonem.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2257.

Státní úředníci (propočítání let): Služba advokátního koncipienta nebyla žádnou platnou normou postavena na roveň služby veřejné po rozumu § 4 zák. č. 457/19.

(Nález ze dne 23. dubna 1923 č. 3905).

Prejudikatura: Boh. 1191 adm.

Věc: Leopold R. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenka v Bratislavě stran propočítání služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřipustná.

Důvody: — — — —

O stížnosti do výroku o propočítání služební doby podané uvážil nss toto:

Nerozhodné jsou vývody stížnosti, pokud poukazuje k podmínkám uvedeným v konkursu ze dne 23. března 1919 (č. 11 Ú. N. z 1919) a snaží se dovoditi, že dle těchto podmínek má st-l nárok na požitky VII. hodn. třídy, neboť onen konkurs nemá se sporem, o nějž nyní jde, nic společného. Při konkursu tom šlo totiž o jmenování v systemisovaném stavu konceptního úřednictva politického na Slovensku a stanoveny náležitosti, vyhledávané u toho kterého uchazeče do určité hodnotní třídy. Mínil-li st-l, že jmenovacím aktem, jímž tehdy v roce 1919 byl do stavu státních úředníků přijat, a to v VIII. hodn. tř. 3. plat. stupnice, byl porušen nějaký jeho domnělý nárok na jmenování ve vyšší hodnotní třídě, náleželo mu tenkrát onen nárok přivést k platnosti. Jest však nepřipustno, aby uplatňoval jej teprve nyní v řízení, v němž nejde o jmenování, nýbrž o propočtení let po rozumu zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 Sb., pro něj, jak z §u 1 zákona toho je patrné, rozhodné jsou pouze lhůty stanovené zákonem ze dne 7. října 1919 č. 541 a tudíž podmínky vyslovené oním konkursem vůbec v úvahu nepřicházejí.

Pokud jde o dobu ztrávenou ve službě kancelisty a solicitátora u advokáta a pak jako vnuceného správce majetku, odepřel žal. úřad, jak z jeho výroku patrné, st-li započtení této doby pouze, pokud jde o započtení plné ve skupině A a to z důvodu, že jde o soukromou službu, která není rovnocenná co do výkonu a vzdělání předepsaného pro civilní státní službu, o niž jde. Pokud by pak šlo o propočtení doby té ve skupině E, nepopřel žal. úřad v tomto směru st-lova nároku, neneprovedl však propočtení to proto, že, jak uvedl, pro krátkost doby té nemělo by ono propočtení praktického významu. St-l, pokud jde o tento bod nař. rozhodnutí, omezuje se na pouhé prohlášení, že ne-

pokládá je za správné, aniž by však stížnost v tomto směru byla vůbec provedena, ať po stránce skutkové, ať právní, a nemohl se tudíž nss touto otázkou zabývat (§ 18 zák. o ss.).

K době od 11. května 1917 do 8. července 1917 nehleděl žal. úřad proto, že st-l nebyl zapsán v seznamu kandidátů advokacie a účinkoval jako vnucený správce majetku. St-l připouští sám, že v té době v seznamu kandidátů advokacie zapsán nebyl a jest okolnost ta patrna i z jeho přihlášky a přílohy k ní (potvrzení výboru advokátní komory v Praze ze dne 7. srpna 1922 č. —). Jak žal. úřad dospěl k závěru, že st-l v době té byl vnuceným správcem majetku, ze správních spisů patrné není. St-l však okolnosti této v nař. rozhodnutí mu sdělené, ani nyní nepopřel, omezuje se na pouhé, ničím nedoložené tvrzení, že v té době, ač nezapsán, dále u advokacie sloužil. Jestliže tedy žal. úřad za vyličeného stavu spisů zjistil, že st-l v době té v advokátní službě nebyl a nehleděl-li k ní proto, propočítává mu služební leta, nelze jeho výroku vytýkati v tomto bodu ani skutkovou nesprávnost ani nezákonnost.

St-l brojí dále proti výroku žal. úřadu, pokud mu nepřipočetl válečných pololetí po rozumu zákona ze dne 23. července 1919 č. 457 Sb. dovozuje, že služba advokátní rovná se službě veřejné a jest s ní rovnocenná. Ve směru tom však setrvává nss při svém právním názoru, vysloveném již a blíže odůvodněném v nálezu ze dne 27. února 1922 č. 13.779/21 (Boh. č. č. 1191 adm.), k němuž se st-l podle Šu 44 jedn. řádu odkazuje, že totiž službou postavenou na roveň službě veřejné podle Šu 4 zák. ze dne 23. července 1919 č. 457 Sb. jest rozuměti službu soukromou, která byla veřejné službě na roveň postavena platnou normou. Poněvadž však služba advokátního koncipienta dosud žádnou platnou normou na roveň nebyla postavena službě veřejné, nebylo výrokem žal. úřadu, jenž válečných pololetí ztrávených v této službě st-li nepřipočetl, dotčeno žádné subjektivní právo st-lovo a jest tudíž stížnost i v tomto směru bezdůvodná. — — —

Č. 2258.

O b e c n í s a m o s p r á v a: * Pro odvolání z rozhodnutí sboru pro vyřizování stížností v Praze dle zák. č. 116/20 k zem. správ. výboru platí 14 denní lhůta odvolací (§ 12 nov. č. 76/19).

(Nález ze dne 23. dubna 1923 č. 5078).

V ě c: Josef Ř. v Žižkově proti zemskému správnímu výboru v Praze stran odmítnutí rekursu ve věci vyplacení odměny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žádost st-le, městského kancelisty na Žižkově, za vyplacení odměny za soupis psů, byla městskou radou a obecním zastupitelstvem na Ž. a posléze usnesením sboru sjednocené obce Pražské pro vyřizování stížností ze dne 3. května 1922 zamítnuta. Rozhodnutí posléze uvedené intimováno bylo výměrem presidia hlavního města Prahy ze dne 20. května 1922 č. — jednak úřadovně hlavního města Prahy na Ž., jednak — a to bez poučení o opravných prostředcích —